

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 662/2013-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť I. B., zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Veselým, Advokátska kancelária, Mierová 1, Veľký Krtíš, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 Nto 8/2013 z 27. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 Nto 8/2013 z 27. júna 2013 b o l o p o r u š e n é základné právo I. B. na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 Nto 8/2013 z 27. júna 2013 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť I. B. trovy právneho zastúpenia v sume 331,13 € (slovom tristotridsaťjeden eur a trinásť centov), a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokáta JUDr. Jozefa Veselého, Mierová 1, Veľký Krtíš.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 662/2013-15 z 12. decembra 2013 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť I. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 2 Nto 8/2013 z 27. júna 2013 (ďalej aj „uznesenie“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľ uviedol:

„Voči mojej osobe bola zo strany Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici, Partizánska cesta 97462 Banská Bystrica pod č. Kv 64/10 - 67 zo dňa 29. 01. 2013 podaná obžaloba pre pokračujúci obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. b) ods. 4 písm. a) Trestného zákona. S poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) trestného zákona účinného od 1. 1. 2006 a to z toho dôvodu, že som mal v 7 bodoch obžaloby porušiť všeobecne závažným právnym predpisom ustanovenú povinnosť a povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím súdu spravovať cudzí majetok a takýto čin som mal spáchať závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas a spôsobiť takýmto činom škodu veľkého rozsahu.

Vec začal pojednávať Okresný súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu R. R. a prísediacich P. S. a P. V., pričom súd určil termín hlavného pojednávania na deň 17. 04. 2013.

Pred začatím tohto pojednávania môj obhajca uviedol, keďže pojednávanie bolo v mojej neprítomnosti, že som sa rozhodol vzniesť námietku voči všetkým sudcom Okresného súdu v Banskej Bystrici a sudcom Krajského súdu v Banskej Bystrici, pretože v tomto konaní majú byť vypočutí ako svedkovia sudcovia z Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorí sa môžu poznať so sudcami Okresného súdu v Banskej Bystrici, ako aj z toho dôvodu, že trestné oznámenie na moju osobu podal v mojom prípade predseda Krajského súdu v Banskej Bystrici a teda aj z tohto hľadiska môže byť daná pochybnosť o objektivite rozhodovacieho procesu Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý je nadriadeným súdom Okresného súdu v Banskej Bystrici.

Súd pojednávanie odročil na neurčito za účelom vyriešenia námietky zaujatosti vznesené mojou osobou prostredníctvom môjho obhajcu, s tým že následne podaním zo dňa 29. 04. 2013 som žiadal doplniť zápisnicu po hlavnom pojednávaní, v ktorej neboli zachytené všetky dôvody, ktoré som uviedol ako dôvody pre vylúčenie sudcov Okresného súdu v Banskej Bystrici ako aj Krajského súdu v Banskej Bystrici...

Následne mi bolo doručené uznesenie Okresného súdu v Banskej Bystrici 5T 7/2013 zo dňa 17. 04. 2013, ktorým Okresný súd v Banskej Bystrici rozhodol podľa § 32 ods. 3 Tr. por. v mojej trestnej veci, že nevyklučuje z prejednávania mojej veci senát v zložení predseda senátu R. R. a prísediaci P. S. a P. V., pričom v odôvodnení tohto uznesenia uviedol, že moja námietka je neopodstatnená a že nemá žiaden význam ani podanie trestného oznámenia na moju osobu predsedom Krajského súdu v Banskej Bystrici vo vzťahu prípadnému zaujatosti senátu súdu, pretože predseda súdu si len splnil oznamovaciu povinnosť v zmysle trestného zákona a v tejto veci nevystupuje ako žiadna strana ani svedok.

Na základe mojej sťažnosti, ktorú som písomne zdôvodnil vlastným menom prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 20. 05. 2013 tak v tejto sťažnosti som uviedol aj dôvody pre ktoré sa nestotožňujem s takýmto uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici ohľadne predmetného uznesenia.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením 2Nto 8/2013 zo dňa 27. 06. 2013 rozhodol tak, že podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. moju sťažnosť zamietal, s tým že sa stotožnil v podstate s dôvodmi uznesenia súdu prvého stupňa a konštatoval rovnaké skutočnosti ako aj to, že predseda Krajského súdu vo vzťahu k zaujatosti senátu si plnil len svoju oznamovaciu povinnosť a takáto skutočnosť nemá žiaden vplyv na pôsobenie súdov a odvolací súd preto považuje moju sťažnosť ako nedôvodnú.

Podaním zo dňa 03. 09. 2013 som uviedol, že ja som podal aj námietku zaujatosti voči súdom Krajského súdu v Banskej Bystrici z hľadiska odňatia a prikázania pre rozhodovanie v mojej veci inému súdu v zmysle § 23 Tr. por., kde som poukázal na dôvody uznesenia Najvyššieho súdu SR 6Ndt 8/2013 zo dňa 03. 07. 2013, kde už Najvyšší súd SR v obdobnej veci ktorá sa týka nepriamo aj mojej osoby rozhodol o vylúčení sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici a to z toho dôvodu, že možno mať pochybnosti o objektivite a nestrannosti procesu na tomto súde vzhľadom na konanie predsedu súdu ohľadne podania trestného oznámenia na moju osobu.“

Ďalej sťažovateľ uviedol, že:

„Teda v mojej právnej veci sa možno domnievať, že pokiaľ som ja vzniesol námietku zaujatosti voči všetkým sudcom Okresného súdu v Banskej Bystrici ako Krajského súdu v Banskej Bystrici a namietol som miestnu príslušnosť Okresného súdu v Banskej Bystrici, tak mal môj spis byť najprv predložený Najvyššiemu súdu SR, tak ako v prípade V., kde Najvyšší súd SR mal rozhodnúť o tom, či sudcovia Krajského súdu v Banskej Bystrici sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v mojej trestnej veci a až potom ako by sa ustálil takýto stav mohol by príslušný krajský súd rozhodnúť aj o mojej námietke zaujatosti voči sudcom Okresného súdu v Banskej Bystrici...“

V mojom prípade vidím zásadné porušenie mojich práv zo strany Krajského súdu v Banskej Bystrici v tom, že moja námietka zaujatosti voči sudcom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo strany tohto súdu nebola predložená Najvyššiemu súdu SR na posúdenie mojej námietky zaujatosti a to, že bez takéhoto rozhodnutia Krajský súd rozhodol o tom, že sudcovia Okresnému súdu v Banskej Bystrici nie sú zaujatí, pričom námietka zaujatosti v zmysle § 31 ods. 4 Tr. por. bola vznesená bez meškania.

Podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR II. ÚS 162/2012 Ústavne konformné konanie o námietke zaujatosti vyžaduje, aby pri rozhodovaní nadriadeného súdu (§ 16 Občianskeho súdneho poriadku) popri splnení ďalších zákonom predpísaných podmienok bolo z vecného hľadiska skúmané, či namietané dôvody na vylúčenie zákonného sudcu možno považovať zo skutkového hľadiska za preukázané, pričom je primárne na účastníkovi konania, ktorý námietku zaujatosti podal, ponúknuť aj dôkazy o pravdivosti týchto dôvodov. V rámci takéhoto skúmania má nezanedbateľný význam aj vyjadrenie zákonného sudcu k pravdivosti uvádzaných dôvodov (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 162/2012 z 20. septembra 2012).

O mojich námietkach nebolo vôbec rozhodované a preto tvrdím, že došlo k porušeniu mojich práv z hľadiska nestrannosti a objektívnosti súdneho konania. “

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní 2Ndt 8/13 a to uznesením zo dňa 27.06.2013 porušil základné právo I. B. na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa § 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici 2Ndt 8/13 zo dňa 27. 06. 2013 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Priznáva sa náhrada trov právneho zastúpenia v sume 331,31 €, ktorú je povinný Krajský súd v Banskej Bystrici vyplatiť na účet advokáta JUDr. Jozefa Veselého... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu. “

Podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovateľ podaním zo 6. februára 2014 a tiež aj krajský súd vo vyjadrení z 21. januára 2014 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

K sťažnosti sťažovateľa a k právnej stránke celej veci sa vyjadril krajský súd prípisom č. Spr. 187/14, v ktorom uviedol:

„Podľa tvrdenia sťažovateľa rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces vzhľadom na to, že senát krajského súdu rozhodoval napriek tomu, že obžalovaný vzniesol námietku zaujatosti nielen proti všetkým sudcom okresného súdu, ale aj proti všetkým sudcom krajského súdu.

Nahliadnutím do príslušného spisu okresného súdu som zistil, že sťažovateľ skutočne pred začatím hlavného pojednávania, a to dňa 17. apríla 2013 vzniesol námietku zaujatosti aj proti sudcom Krajského súdu v Banskej Bystrici. Z týchto dôvodov mal podľa § 32 Trestného poriadku rozhodovať o námietke zaujatosti sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici Najvyšší súd Slovenskej republiky, v dôsledku čoho mal príslušný senát krajského súdu vec najprv predložiť nadriadenému súdu. V prípade, ak by sudcovia krajského súdu neboli vylúčení z prejednávania veci, mohli rozhodnúť o sťažnosti obžalovaného proti procesnému rozhodnutiu okresného súdu. Z tohto pohľadu je ústavná sťažnosť opodstatnená.

Súčasne si však dovoľujem uviesť, že je potrebné zaoberať sa aj otázkou včasnosti podanej námietky zaujatosti (§ 31 ods. 4 Trestného poriadku). Nahliadnutím do príslušného spisu som zistil, že na č. l. 2888 sudca konštatuje, že námietka nebola podaná v stanovenej lehote. Táto skutočnosť však nebola uvedená v odôvodnení rozhodnutia prvostupňového súdu. Zároveň je potrebné konštatovať, že sťažovateľ nevyčerpal všetky prostriedky nápravy, pretože pokiaľ by rozhodoval vylúčený sudca, je to dôvodom pre podanie opravného prostriedku voči meritórnemu rozhodnutiu.

Napriek tomu, že ústavnú sťažnosť v jej argumentácii považujem za opodstatnenú, nie je možné jej vyhovieť podľa navrhovaného petitu, pretože rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky by bolo nevykonateľné.“

K uvedenému vyjadreniu krajského súdu bolo ako príloha pripojené vyjadrenie predsedu senátu 2 Nto krajského súdu (ďalej len „predseda senátu“), v ktorom sa predseda senátu zaoberá obsahom sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5 T 7/2013, ktorým bolo rozhodnuté tak, že senát v zložení z predsedu senátu R. R. a prísediacich P. S. a P. V. sa nevyklučuje z prerokovania trestnej veci sťažovateľa. Ďalej sa predseda senátu zaoberá dôvodmi, pre ktoré krajský súd uznesením

zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uvedenému uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5 T 7/2013 a v závere uvádza:

„V ďalšej časti však námietky obžalovaného sú nekonkrétne a neobsahujú dôležitý dôvod, preto bolo možné vo veci rozhodovať aj o sťažnosti obžalovaného a nebolo potrebné vyjadrenie sudcov krajského súdu ohľadom námietky zaujatosti, resp. predloženia celého spisového materiálu Najvyššiemu súdu SR na rozhodovanie o vylúčení všetkých sudcov krajského súdu s následným rozhodovaním o odňatí a prikázaním veci inému súdu toho istého druhu a stupňa.“

Sťažovateľ vo svojom vyjadrení zo 6. februára 2014 najmä uviedol:

„Taktiež mi boli doručené dve vyjadrenia zo strany Krajského súdu v Banskej Bystrici a to jedno vyjadrenie bolo podpísané M. Ď., predsedom krajského súdu a druhé vyjadrenie podpísal R. Ď., predseda senátu.

Z vyjadrenia, ktoré podpísal predseda Krajského súdu v Banskej Bystrici vyplýva, že tento uznal, že podľa § 32 Trestného poriadku o námietke zaujatosti sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici mal rozhodovať Najvyšší súd Slovenskej republiky v dôsledku čoho mal príslušný senát krajského súdu vec najprv predložiť nadriadenému súdu a z tohto pohľadu je podľa názoru predsedu krajského súdu moja sťažnosť opodstatnená.

Ďalej predseda krajského súdu uvádza, že sudca prvostupňového súdu konštatoval, že moja námietka nebola podaná v stanovenej lehote s čím nesúhlasím, pretože takúto námietku zaujatosti som oznámil Okresnému súdu v Banskej Bystrici na prvom pojednávaní k mojej trestnej veci, ktoré sa konalo dňa 17. a 18. 4. 2013. Na začiatku pojednávania síce súd konštatoval, že takáto námietka nebola podaná bez meškania podľa § 31 ods. 4 Tr. por. avšak po vysvetlení môjho obhajcu, že tento bol od 26. 3. do 8. 4. 2013 na dovolenke mimo územia Slovenskej republiky, tak hneď po návrate z dovolenky v lehote 5 dní bola takáto námietka vznesená a preto v tomto prípade Okresný súd v Banskej Bystrici akceptoval tú skutočnosť že takáto námietka bola podaná bezodkladne, keďže ja som nemal možnosť sa kontaktovať so svojim obhajcom, ktorý v čase doručenia predvolania na pojednávanie bol preukázateľne na dovolenke a teda nemohol reagovať na skutočnosti týkajúce sa určenia pojednávania a ďalšie úkony avšak hneď po návrate môjho právneho zástupcu z dovolenky bolo tak bezodkladne urobené, čo v podstate akceptoval aj Okresný

súd v Banskej Bystrici, kde túto skutočnosť z hľadiska vznesenia námietky bezodkladne už neriešil, ale len konštatoval, že senát ako taký senát Okresného súdu v Banskej Bystrici a to predseda senátu R. R. a prísediaci P. S. a P. V. nie sú vylúčení z prejednávania predmetnej veci a o tejto sťažnosti mal rozhodnúť Krajský súd v Banskej Bystrici.

Z pojednávania dňa 17. 4. 2013 okrem zápisnice ohľadnom pojednávaní existuje aj zvukový záznam, z ktorého vyplýva, že súd následne zmenil svoje stanovisko a rozhodol o vznesenej námietke zaujatosti.

Pokiaľ sa týka ďalšieho vyjadrenia, že ústavnú sťažnosť v jej ďalšej argumentácii považuje za opodstatnenú avšak nie je jej možné vyhovieť podľa navrhovaného petitu, tak v tomto smere uvádzam, že ja som opravil zrejmu nezrovnalosť a chybu v písaní a nič nebráni tomu, aby ústavný súd vyhovel môjmu návrhu.

Ohľadne vyjadrenia predsedu senátu, ktorý adresoval predsedovi Krajského súdu v Banskej Bystrici a teda nie priamo Ústavnému súdu, tak v tomto prípade moje osobné stanovisko je také, že predseda senátu prejednikoval určité rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, pričom ak konštatoval, že z môjho návrhu je zrejmé, že tento návrh možno považovať za nekonkrétny a jeho konkrétnosť môže spočívať, aby voči sudcom krajského súdu, ktorí majú vo veci vystupovať ako svedkovia a s touto otázkou sa mal vysporiadať zákonným spôsobom prvostupňový ako aj odvolací súd, pričom ja nesúhlasím s tým, že o takejto sťažnosti podľa názoru predsedu tohto senátu nebolo potrebné, aby sa vyjadrovali sudcovia Krajského súdu v Banskej Bystrici a nebolo potrebné predložiť takýto materiál Najvyššiemu súdu SR na rozhodovanie o vylúčení všetkých sudcov krajského súdu s následným rozhodovaním o odňatí a prikázaní veci inému súdu toho istého druhu a stupňa.

Chcem poukázať, že na Okresnom súde v Banskej Bystrici sa v súčasnej dobe a v minulosti viedli tri konania identického charakteru voči konkrétnym správcami konkurzných podstát, ktorí počas vykonávania týchto funkcií vložili finančné prostriedky z hľadiska ich zhodnotenia do spoločnosti C., kde obhajcovia týchto obžalovaných a to konkrétne D. V. a P. N. vzniesli identickú námietku zaujatosti vo vzťahu k sudcom Krajského súdu v Banskej Bystrici až v priebehu odvolacieho konania po tom ako vo veci rozhodol Okresný súd v Banskej Bystrici a vo veci D. V. Najvyšší súd SR uznesením 6 Ndr 8/2013 zo dňa 3. 7. 2013 rozhodol tak, že podľa § 23 ods. 1 Tr. por. trestnú vec obžalovanej

D. V. vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 3 To 34/2013 tomuto súdu odňal a prikázal Krajskému súdu v Nitre s poukazom na to, že existujú dôvody pre takéto odňatie, čo podľa Najvyššieho súdu SR v Bratislave zodpovedá požiadavkám rýchlosti a hospodárnosti trestného konania kde tento konštatoval, že Krajský súd v Banskej Bystrici predložil Najvyššiemu súdu SR príslušný spisový materiál na rozhodnutie o takomto návrhu, kde obžalovaná V. podala dňa 25. 3. 2013 návrh na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 ods. 1 Tr. por. z identických dôvodov ako som to urobil ja a to z dôvodu prepojenosti zo sudcami krajského súdu a to J. B., ktorý na ňu podal trestné oznámenie v súčinnosti s terajším predsedom M. Ď., ktorý na tomto súde pôsobí mienkotvorne a uviedla aj ďalšie dôvody, ktoré boli Najvyšším súdom SR akceptované a vec bola tomuto súdu odňatá.

Takto bolo aj v prípade P. N., kde takisto podľa mojich informácií Najvyšší súd SR akceptoval takúto námietku zaujatosti a žiadosti odňatie a prikázanie inému súdu. Teda na jednej strane Krajský súd v Banskej Bystrici v dvoch prípadoch identického charakteru akceptoval vznesené námietky a žiadosti na odňatie a prikázanie veci v odvolacom konaní avšak v mojom prípade sa vôbec takouto námietkou a žiadosťou o odňatie a prikázanie veci nezaoberal a bez predloženia veci Najvyššiemu súdu SR rozhodol o mojej námietke a žiadosti odňatie a prikázanie veci, ktorú som podal voči sudcom Okresného súdu v Banskej Bystrici čo nepokladám za zákonné a správne v tomto prípade.

Z týchto dôvodov teda ja trvám na všetkých mojich tvrdeniach a argumentoch, kde v dvoch prípadoch identického charakteru Najvyšší súd SR už vylúčil všetkých sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici a vec mu odňal a prikázal na rozhodnutie inému súdu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Po preskúmaní namietaného uznesenia ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa za spôsobilú spochybniť ústavnoprávnu udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Podľa ústavného súdu postup krajského súdu, ktorý vyústil do namietaného uznesenia, po vznesení námietky zaujatosti vo vzťahu ku všetkým sudcom krajského súdu a návrhu na odňatie a prikázanie veci inému súdu, keď rozhodol o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5 T 7/2013, ktorým bolo rozhodnuté, že senát tohto prvostupňového súdu sa nevyklučuje z prerokúvania trestnej veci sťažovateľa, bez toho, aby pred rozhodnutím predložil vec na rozhodnutie nadriadenému súdu, je ústavne neakceptovateľný.

Už uvedený postup krajského súdu vyústil do namietaného uznesenia, ktoré z už uvedených dôvodov považuje ústavný súd za také, ktoré zasahuje do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a v konečnom dôsledku na spravodlivé súdne konanie.

Ústavný súd poznamenáva, že s argumentáciou sťažovateľa sa napokon stotožnil aj krajský súd, ktorý vo svojom vyjadrení z 21. januára 2014 uviedol:

„Nahliadnutím do príslušného spisu okresného súdu som zistil, že sťažovateľ skutočne pred začatím hlavného pojednávania, a to dňa 17. apríla 2013 vzniesol námietku zaujatosti aj proti sudcom Krajského súdu v Banskej Bystrici. Z týchto dôvodov mal podľa § 32 Trestného poriadku rozhodovať o námietke zaujatosti sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici Najvyšší súd Slovenskej republiky, v dôsledku čoho mal príslušný senát krajského súdu vec najprv predložiť nadriadenému súdu. V prípade, ak by sudcovia krajského súdu neboli vylúčení z prejednávania veci, mohli rozhodnúť o sťažnosti obžalovaného proti procesnému rozhodnutiu okresného súdu. Z tohto pohľadu je ústavná sťažnosť opodstatnená.“

Pokiaľ nebola krajským súdom vec predložená nadriadenému súdu na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti voči všetkým sudcom krajského súdu a odňatí a prikázaní veci inému súdu, možno mať pochybnosti aj o tom, či krajský súd mohol kvalifikovane rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5 T 7/2013, ktorým bolo rozhodnuté, že senát tohto prvostupňového súdu sa nevyklučuje z prerokúvania trestnej veci sťažovateľa.

Sťažovateľ sa teda nachádza v situácii, keď v jeho trestnej veci má rozhodovať senát Okresného súdu Banská Bystrica, ktorého „nevylúčenie“ posudzoval a rozhodoval krajský súd, ktorého všetci sudcovia sami napokon môžu byť vylúčení z meritórneho rozhodovania nadriadeným súdom.

Krajský súd tiež uvádza, že v petite sťažnosti sťažovateľa je nesprávna spisová značka „2Ntd 8/2013“ namiesto správnej spisovej značky „2Nto 8/2013“, čo znamená, že v prípade úspechu sťažovateľa by rozhodnutie ústavného súdu bolo nevykonateľné. Vo vyjadrení zo 6. februára 2014 sťažovateľ uviedol, že pri písaní petitu sťažnosti došlo k pisárskej chybe a správna spisová značka je „2Nto 8/2013“, pričom na iných miestach v sťažnosti je spisová značka uvedená správne. K tomu ústavný súd poznamenáva, že jednou z príloh sťažnosti je aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 Nto 8/2013 z 27. júna 2013 a z jeho obsahu, ako aj z obsahu sťažnosti je zrejmé, že nesprávna spisová značka v petite sťažnosti je uvedená len z dôvodu pisárskej chyby, ktorej opravu zo strany sťažovateľa ústavný súd akceptuje.

Ústavný súd sa nezaoberal obsahom vznesených námietok zaujatosti sťažovateľom voči jednotlivým sudcom, pretože rozhodnutie o nich patrí v zásade do právomoci všeobecných súdov, ale ústavnosúdnemu prieskumu podrobil len procesnú stránku rozhodovania krajského súdu a uznesenia, pričom uznesenie ako výsledok svojvoľného postupu krajského súdu vyhodnotil ako ústavne neakceptovateľné.

Zo všetkých týchto dôvodov ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva

na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Nto 8/2013 z 27. júna 2013. V nadväznosti na to potom ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 2 a ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde toto uznesenie zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

III.

Ústavný súd v súlade s § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keď za dôvody hodné osobitného zreteľa považoval už samo vyhovenie sťažnosti, zaviazal krajský súd na úhradu trov konania úspešnému sťažovateľovi.

Priznané trovy konania uhradí krajský súd do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokáta JUDr. Jozefa Veselého (§ 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde). Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za dva účelne vykonané úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia z 10. októbra 2013 a spísanie sťažnosti zo 14. októbra 2013). Za dva úkony vykonané v roku 2013 patrí odmena v sume dvakrát po 130,16 €, teda 260,32 €, a dvakrát režijný paušál v sume po 7,81 €, teda 15,62 €, preto trovy právneho zastúpenia pre sťažovateľa predstavujú sumu 275,94 € v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Vzhľadom na to, že advokát sťažovateľa je platcom DPH, trovy právneho zastúpenia predstavujú celkovú sumu 331,13 € spolu aj s DPH.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľom rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

Ústavný súd tento nález prijal na neverejnom zasadnutí potom, čo so súhlasom oboch účastníkov upustil od verejného ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na uvedené dôvody rozhodol senát ústavného súdu tak, ako to je uvedené vo výroku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2014